

rok, jímž se uznává zásadně přípustnost zřízení provisorní stavby na demoliční revers na pozemku uličním. Námitky, které proti tomuto názoru vznesl zástupce stížnosti teprve při veřejném líčení a jež nejsou obsaženy již v písemné stížnosti, jeví se proto dle § 18 zák. o ss nepřipustnými.

V písemné stížnosti formulována v tomto směru jediná námitka, že by totiž demoliční revers mohl vydati obci pouze vlastník pozemku, a tím že je dosud ještě stavitel K. a nikoli stavebník. Avšak tato otázka bude právě teprve v naříkaném novém řízení správním úřadem řešena.

Dále žal. úřad vyslovil, že plány sporné stavby jsou ve spisech. Stížnost sama k tomu doznává, že byly předloženy při stavební komisi, konané na základě rozhodnutí zsv-u z 25. listopadu 1920 dne 7. května 1921, ale namítá, že nebyly předloženy současně s původní žádostí za povolení stavby v prvním řízení o sporné stavbě konaném. Pokud tedy stížnost brojí proti nař. rozhodnutí, jeví se bezdůvodnou. Pokud však namítá, že nebyly plány předloženy již v prvním řízení, které došlo svého vyřízení cit. rozhodnutím zsv-u z 25. listopadu 1920, napadá vlastně toto rozhodnutí, po této stránce je však dle § 14 zák. o ss opožděna.

Bylo proto stížnost jednak jako nepřipustnou, jednak jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2088.

Veřejní zaměstnanci: K výkladu zákona ze dne 15. dubna 1920 č. 328 Sb. o úřednících kanceláře Národního Shromáždění.

(Nález ze dne 14. března 1923 č. 8485.)

Věc: Otakar V. v Praze proti ministerstvu vnitra v Praze o jmenování a zařazení.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l přidělen byl krátce po převratu v tehdejší svém služebním postavení jako kancelářský asistent zemského výboru v Praze do kancelářských úřadů prvního (revolučního) N. S., kde setrval až do ukončení jeho prací a byl pak dekretem předsednictva senátu N. S. ze dne 14. června 1920 ve smyslu dohody s předsednictvem poslanecké sněmovny a s ministrem vnitra podle § 6 zák. ze dne 15. dubna 1920 č. 328 Sb. přikázán definitivně do senátní kanceláře N. S.

Přípisem ze dne 31. března 1921 předložilo předsednictvo senátu ministerstvu vnitra žádost st-lovu za přeřazení do statutu min. vnitra s tím, aby st-l byl přeřazen do služeb min. toho, aniž by utrpěl nějaké újmy na svých dosavadních služebních požitcích. Po provedeném vyšetření požitků st-lových jmenovalo jej min. vnitra nař. rozhodnutím adjunktem ředitelství pomocných úřadů extra statum v min. vnitra a přiznalo mu požitky 2. stupně platového IX. hodn. třídy, sdělivši při tom zvláštním přípisem adresovaným předsednictvu senátu N. S., že dle jeho názoru se § 6 zák. ze dne 15. dubna 1920 č. 328 Sb. nevzta-

huje na osoby, které sice byly ve sněmovních službách činny od počátku I. N. S., jimž však nebyly předsednictvem I. N. S. vystaveny dekrety. Obsah tohoto přípisu byl st-li při doručení jmenovacího dekretu sdělen.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvažil nss takto:

Nemůže býti pochybnosti o tom, že zákon ze dne 15. dubna 1920 č. 328 Sb. pod ustanovení Šu 6 zařadil jen ony úředníky a zřizence kanceláře N. S., kteří byli předsednictvem prvního N. S. ve smyslu § 3 a 8 zák. ze dne 9. listopadu 1918 č. 36 Sb. j m e n o v á n í. Že slovu »ustanovení« nelze přes opačné prohlášení zpravodaje ústavního výboru ve 145. schůzi N. S. přikládati jiný význam než jedině ten, že dotčený úředník musil býti předsednictvem prvního N. S. j m e n o v á n, tomu zřejmě nasvědčuje citace Šu 3 zákona č. 36 ex 1918, kde se mluví výslovně o jmenování.

V daném případě nelze však přehlédnouti, že st-li byl charakter takového úředníka pravoplatně již přiznán dekretem předsednictva senátu N. S. ze dne 14. června 1920, dle něhož předsednictvo senátu N. S. přikázalo st-le ve smyslu dohody s předsednictvem poslanecké sněmovny a s min. vnitra podle § 6 cit. z. definitivně do senátní kanceláře N. S. Proto příslušel pak také st-li právní nárok na to, aby byl »při zachování všech dosud nabytých práv a nároků« přijat extra statum do služeb min. vnitra.

Žal. úřad postavil se však ve svém rozhodnutí — jak zřejmo ze zvláštního přípisu doprovázejícího nař. rozhodnutí a adresovaného předsednictvu senátu N. S., tak i z vývodů odvodního spisu — na zásadní stanovisko opačné, že se totiž ustanovení Šu 6 cit. zák. na st-le nevztahuje, a že netřeba uvažovati o tom, jaká práva a nároky ve smyslu tohoto ustanovení zákona dlužno st-li zachovati.

Právní náhled ten jest však — jak výše podotknuto — v daném případě protizákonný.

Z důvodu toho musil pak nss nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss zrušiti, aniž se mohl zabývati dalšími námitkami stížnosti a vývody odvodního spisu, poněvadž řešení těchto otázek nebylo v daném případě v důsledku shora zmíněného nesprávného zásadního stanoviska žal. úřadu předmětem jeho judikující činnosti.

Č. 2089.

Pozemková reforma: Stát nemusí zabraný a převzatý majetek pozemkový přidělití třetím osobám, nýbrž může jej ponechat i sobě a to také pro jiné účely než všeobecně prospěšné.

Rízení před nss-em: Tvrdí-li stěžovatel porušení svého práva — třeba bezdůvodně — není stížnost k nss-u nepřipustná.

(Nález ze dne 15. března 1923 č. 1012.)

Prejudikatura: Boh. 1778 adm.

Věc: Dr. Alfons C.-A. v T. (adv. Dr. Karel Singer z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (sen. president v. v. R. Vyšín) stran zamýšleného převzetí zabraných nemovitostí.